



САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА

заможні громади —
квітуча держава

www.partiya-sud.org.ua

№ 3
січень
2010 р.

ЩОМІСЯЧНА ГАЗЕТА. ВИДАЄТЬСЯ З 2009 РОКУ. РЕЄСТРАЦІЙНЕ СВДОЦТВО КВ №14839-3810Р ВІД 26.01.2009 Р. ПРОГРАМНА ЦІЛЬ — ОБ'ЄКТИВНА ІНФОРМАЦІЯ З ПИТАНЬ ВСЕБІЧНОГО РОЗВИТКУ САМОВРЯДУВАННЯ

**СУДНИЙ
ДЕНЬ**

с. 2

**ШКОЛА
ВИЖИВАННЯ**

с. 3

ІНТЕРВ'Ю

с. 4

СИТУАЦІЯ

с. 6

**З НОВИМ
2010
РОКОМ!**

ДОРОГІ СПІВВІТЧИЗНИКИ!

Пішов у минуле рік 2009-й. Важкий і складний, він приніс стільки ж розчарувань, скільки поклали на нього надій. Випробування й виклики, породжені природними й техногенними катаклізмами, загостренням соціальних і суспільних настроїв, етнічних і релігійних протиріч, склали сутність нового етапу історичного розвитку. Примноживши в повсякденності людського буття погрози девальвації й втрати духовних цінностей, вони ж настійно вказали на необхідність об'єднання, поклавши в основу цього процесу ідеї й принципи, не підвладні практиці людського користоловства й егоцентризму. «Візьмемося за руки, друзі, щоб не пропастися поодиночі», — призивав поет. Веління часу покладає на нас величезну відповідальність, зневажити якої ми не маємо права. Ні морального, а ні якогось іншого. Із цього погляду президентські вибори в Україні — останній акорд дискредитованої системи. Наступний пролунає з наших вуст, і його позивні — ДЕМОКРАТІЯ САМОВРЯДУВАННЯ — повинні бути почуті у всіх куточках багатостраждальної країни. Саме наша принципова позиція при невтомних працях і турботах може стати панацеєю, здатною вдихнути нове життя й надати новий імпульс поступальному руху України. Нам необхідно переборювати перешкоди й опір адептів старого, але думка, що майбутнє неминуче лишається за новим, сповнює наші серця рішучістю та вірою.

З Новим роком Вас, дорогі співвітчизники, з новими надіями й здійсненнями! Нехай у Ваших будинках не висихають джерела благополуччя, а шкала Вашого здоров'я ніколи не опускається нижче й не піднімається вище відмітки 36,7 градусів!
З НОВИМ РОКОМ, РОКОМ ПОЛІТИЧНОЇ ПАРТІЇ САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА!

Голова Політичної партії САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА

Віктор Бичихін

СУДНИЙ ДЕНЬ

17 СІЧНЯ 2010

Нарешті закінчився перший тур президентських виборів. Голоси виборців підраховано на 100%. Член ЦВК Михайло Охендовський повідомив, що в середу, 20-го січня, Центральна виборча комісія ухвалила 105 протоколів окружних виборчих комісій з мекрими печатками.

«Таким чином, залишається отримати ще 115 протоколів. Максимальну їх кількість ми очікуємо вже завтра і післязавтра», — сказав Охендовський журналістам.

Згідно з обробленими протоколами, лідер опозиції Віктор Янукович очолює список і набирає 35,32% голосів виборців. Але це не являється лише його заслугою. Так вже склалися обставини, що в цей нелегкий кризовий період хвиля незадоволення народу накрила уряд Юлії Тимошенко та поки що діючого президента Віктора Ющенка. Тому рейтинг даного кандидата майже не впав, а його виборча кампанія не вимагала особливих зусиль. Головною задачею для лідера Партії Регіонів було не втратити прихильність виборців, що йому і вдалося, судячи по волевиявленню українців. Можливо, тому Віктор Федорович відмовився від участі в теледебатах перед другим туром, надавши своїй конкурентці право на соло.

Почесне друге місце у виборчих перегонах посіла Юлія Володимирівна, набравши 25,05% голосів. Минулий рік не можна назвати вдалим для прем'єра. Можна сказати, що він для неї пройшов під гаслом: «Хотілось як краще, а вийшло як завжди». Економічні невдачі, пов'язані з кризою, плавно перетекли в газові неприємності, які згодом перемінилися всеукраїнською панікою навколо грипу. Особливо неприємними для неї стали напади з боку Віктора Ющенка саме перед виборами. Досить цікаво, чому від нього не було чути жодної критики в бік Януковича. Чи не тому, що останній вже встиг пообіцяти в разі свого обрання прем'єрське крісло? До речі, Юлія обіцяла посадити в дане крісло Сергія Тігіпка, звівши ж, у разі своєї перемоги. Досить розумний крок, таким чином у неї є шанс привернути до себе прихильність виборців экс-голови НБУ, який показав на виборах непогані результати та зайняв третє місце. Але, як стало відомо, Тігіпка поки що відмовив прем'єру, оскільки веде політику нейтралітету, не бажаючи підтримувати жодного з учасників другого туру.

Що ж до самого Сергія Тігіпка, то він набрав 13,06% волевиявлень виборців. Як відомо, він очолює Трудову партію України. Відповідне рішення було прийнято на 10-му з'їзді партії в Києві. Також на ньому було прийнято рішення змінити назву партії. Делегати одногосно проголосували за зміну назви на партія «Сильна Україна». Хоча ще в жовтні Сергій Леонідович заявляв, що Громадська організація «Економічний блок Сергія Тігіпка» буде реформована у політичну партію. І обіцяв за місяць справитись з цим завданням, але, вочевидь, передумав. Воно й зрозуміло, адже цінність готової партії заключається в тому, що вона вже є. Партія — це досить гарний товар, згодом можна створити блоки в регіонах і проходити в обласні та районні ради. Не забувайте, що Верховна Рада України ухвалила Постанову «Про призначення чергових виборів депутатів місцевих рад та сільських, селищних, міських голів у 2010 році». Постановою передбачено, що чергові вибори депутатів місцевих рад та сільських, селищних, міських голів відбудуться в неділю, 30 травня 2010 року.

Ще не зрозуміло, хто являється меценатом Тігіпка? Із надійних джерел відомо, що для того щоб увійти в орбіту до даного політика, одному з ключових функціонерів його виборчого штабу незадовго до виборів вручили крупну суму грошей від Загіда Краснова, які він заробив, перебуваючи у складі Партії Регіонів. Варто говорити,

що як мінімум половина цих коштів могла бути витрачена на виборчу компанію Януковича... Тому мотивація відмови Тігіпка від прем'єрського крісла, запропонованого Юлією Тимошенко, стає більш зрозумілою.

Причиною непроходження даного кандидата далі, можливо, стала його самонадійність. Адже всі ми пам'ятаємо його передвиборну рекламу, в якій говорилося про те, що Тігіпка вже у другому турі. Якби він тоді спустився з небес і домовився, наприклад, з Яценюком та Гриценком про те, що вони знімуть свої кандидатури на користь третього, то шанси потрапити до політичного двобою були б набагато вищими. Але, мабуть, не судилося...

Четверте місце належить вище згаданому экс-спікеру Арсенію Яценюку, за якого проголосувало 6,96% українців. Чому такий маленький результат — залишається незрозумілим. Можливо, так вплинула його перепалка з Ратушником, який звинуватив Арсенія в єврействі, або людей просто відлякали страшилки, що розповідались в кожному номері його газети.

Особисто мені не давав спокою дивний факт про те, що Яценюк уже понад два роки має свою партію. Хіба це нормальна процедура — з'явитись на політичній арені України заднім числом, отримавши таким чином право на участь у виборах, відповідно до діючого законодавства. В чому ж тоді зміст партійної системи, якщо з одного боку ведеться перевірка державних партій на предмет їх справжності (згадаємо випадок з «Батьківщиною» Маркова, яку заборонили у вересні минулого року), а з іншого — виясняється, що це просто омана. І про які нові обличчя може йти мова, якщо кандидати просто купляють собі партію або кандидатський мандат за 2,5 мільйони? Що ж стосується провальної кампанії Яценюка, то це можна пояснити лише тим, що самі спонсори фактично заплатили за падіння рейтингу. І підтверджує ці слова джерело «proUA», яке ще в липні повідомляло про наміри Віктора Пінчука вивести свого кандидата не третє місце (але вийшло на четверте) в першому турі, з подальшим «продажем» рейтингу найбільш вірогідному переможцю в другому турі. На той момент ним здавався Віктор Янукович.

І нарешті, найбільше падіння рейтингу — у Віктора Ющенка (якщо не враховувати Мороза, але оскільки він не являється президентом, то його провал не такий важливий для історії держави). За останні п'ять років підтримка виборців знизилась майже в 10 разів — від 51,99% голосів (у третьому турі президентських виборів 2004 року) до 5,45%. Причини такого провалу всім відомі. Це розпад помаранчевої коаліції, на яку покладав дуже багато надій український народ, і незмога президента навести лад у власній країні. Адже замість

того, щоб будувати містки між головними політичними силами в країні, він постійно додавав олії у вогонь. Всі ми знаємо, що з цього вийшло. Хоча не все так погано, як здається. Ющенко все ж таки домігся визнання України на світовому рівні. Точніше кажучи, визнання світом голодомору як геноциду проти українського народу, але це вже зовсім інша історія... Тож повернемося до нашого рейтингу.

Слідом за Ющенко іде Петро Симоненко — останній кандидат, який переступив трьохвідсотковий бар'єр, 3,55% — його результат. Скоріш за все, як мені здається, він був технічним кандидатом від Юлії Тимошенко, тобто його ціллю було відібрати хоч якийсь відсоток голосів у Януковича. Адже ні для кого не секрет, що справжніх комуністів у нашій країні скоро можна буде занести до Червоної Книги. Тому, мабуть, і виборча кампанія Симоненка була досить пасивною — лише декілька роликів на радіо.

За лідера Народної Партії України Володимира Литвина проголосувало 2,35% наших співвітчизників. Він, напевно, єдиний кандидат, який не претендував на другий тур, але, незважаючи на це, вів активну передвиборну кампанію. Мета його досить прозора і чітка — зберегти спікерське крісло. Адже нині всі починають говорити про позачергові вибори до Верховної Ради, які можуть відбутися після обрання нового президента. Або як тоді пояснити той факт, що коли Литвин пішов у відпустку для ведення передвиборної кампанії, то передав повноваження своєму першому заступнику, регіоналу Олександрову Лавриничу, таким чином позбавивши Тимошенко можливості провести якусь ініціативу через парламент. А ще по головним питанням — закону про підвищення соціальних стандартів та неприйняттю бюджету — Блок Литвина голосував разом з Партією Регіонів. Отже, можна зробити висновок про те, що спікер вже вирішив для себе, хто буде наступним

президентом, і під час дудку йому слід танцювати.

В самого відомого націоналіста сучасності Олега Тягнибока повірило 1,43% українців. Можливо, це із-за скандалу з «москалями» та «жидами», що трапився на початку президентства Ющенка. Не слід, мабуть, бути таким категоричним. Крім того, ідеї націоналізму також присутні у нині діючого президента. І як виявилось, народ вже ситий ними по горло. Прийшов час придумати щось нове, більш цікаве.

Наступні два кандидати — Анатолій Гриценко (1,2% голосів) та Інна Богословська (0,41% виборців) — здається, просто вирішували задачу індивідуальної ідентифікації, щоб у майбутньому провести свої політичні сили до парламенту. Гриценко відмовився від помаранчевого забарвлення, а лідер партії «Віче», у свою чергу, від блакитно-білого. Але в останньої це не дуже вийшло, оскільки вся її передвиборна кампанія ґрунтувалась на тому, щоб вилити на Тимошенко якомога більше бруду.

Головний соціаліст України Олександр

Мороз, як не дивно, зазнав повної поразки. Його результат — 0,38% волевиявлень наших співвітчизників. Це означає зниження його рейтингу майже в 15 разів у порівнянні з минулими президентськими виборами. Українці не забули про його демарш при створенні «помаранчевої» коаліції. Але, вочевидь, у лідера СПУ ще жевріє надія повернутися до стін Верховної Ради.

Юрій Костенко отримав 0,22% голосів. Мабуть, ми ще не готові купляти лише українське, як закликав лідер УНП. Чи будемо ми до цього готові перед парламентськими виборами — покаже час.

Лідія Супрун виборолла 0,19% голосів. Чого їй не вистачило для кращого результату — можна лише здогадуватись. Чи то коштів забракло, чи ефективної передвиборної програми — не зрозуміло.

Одному із самих цікавих персонажів передвиборних перегонів Василю Протівсіх (у недалекому минулому В. Гуменюк) наші співвітчизники віддали 0,16% своїх голосів. Скоріш за все він просто намагався вирішити проблеми свого підприємства шляхом висунення своєї кандидатури на вищу державну посаду. Адже в одному з інтерв'ю він розкрив усі свої проблеми, з якими він особисто зіткнувся як керівник Івано-Франківської обласної торгово-промислової палати, а саме: переслідування з боку органів місцевої влади, постійні судові процеси, виселення із приміщення палати, блокування рахунків тощо.

Олександр Пабат, мабуть, після виборів зрозумів, що з київського на український рівень перейти досить важко. Його результат — лише 0,16%.

Від нього трохи відстав Сергій Ратушняк — 0,12% голосів. Чомусь мені здається, що досить велику частку даних волевиявлень склали голоси мешканців м. Ужгород.

Михайло Бродських отримав 0,06%. Але сподіваюсь, що головна ціль голови партії «Яблуко» виконана. Адже він балотувався на найвищу посаду в державі не для того, щоб стати президентом, а щоб донести до суспільства соціальний меседж: «Врятуй одне життя — і ти врятуєш світ», в якому йдеться, в першу чергу, про необхідність збереження свого власного здоров'я для кожного з нас.

Останнє місце отримав Олег Рябоконе. За нього проголосувало лише 0,03% українців. Але оскільки він тільки у вересні минулого року вирішив займатись політичною діяльністю, залишивши юридичний бізнес, то це, мабуть, була лише перша заявка майбутнього політика України.

Явка виборців становила 63,36%. Отже, до другого туру, як не дивно, потрапляють Віктор Янукович та Юлія Тимошенко. І досить цікаво, якою буде явка українців на ньому. І чи зможе він взагалі відбутися, адже де гарантія того, що наші співвітчизники не оберуть варіант «проти всіх»? Бо виходить, що ми будемо мати вибори без вибору.

Чому ж такі результати? Українці продовжують довіряти старій владі, незважаючи на незадовільні результати її роботи, чи може просто не повірили новій молодій силі, яка так рвалася до влади?

Підсумовуючи все вищесказане, можна зробити лише один висновок. Нездатність кандидатів від демократичного табору об'єднатися є результатом п'яти років ворогування і чвар серед колишніх прихильників Помаранчевої революції. Це сприяло подальшому громадському розчаруванню і цинізму серед українців щодо політиків, а також похитнуло їхню віру в демократію. Невдале президентство Ющенка і п'ять років втрачених можливостей забили перший цвях у труну української демократії. Останній цвях у кришку труни може бути забитий по завершенню другого туру президентських перегонів.

Олена Литовченко



ВИГНАННЯ ЯК ВИЗНАННЯ, або КЛАСИ ШКОЛИ САМОВРЯДУВАННЯ

Вулиця Миропільська розташована вдалині від гучного центра. Донедавна її вважали заповідним куточком, що зберігав своєрідне зачарування «столичної провінції». Але всюдисущі протяги бізнесових інтересів добралися й до цієї, чи не останньої, тихої гавані. Почалося з того, що заповзятливі люди звернули увагу на студентську «дорогу життя», прокладену через невеликий сосновий бір від корпусів Київського університету туризму, економіки й права через двір комплексу житлових будинків до магазинів.



«**Ч**ому б не піти бідному студентіві назустріч?» — подумали вони. І пішли! Через якийсь час на виході з бору, як гриби після дощу, стали з'являтися малі архітектурні форми, названі в народі «ларьками», упаковані специфічним набором споживання — пивцем, сухариками, рибною стружкою. І, звичайно ж, сигаретами. Виріс один, слідом інший, а там і п'ятий, більш габаритний. Ігорний бізнес теж не змусив себе довго чекати: жителі не встигли оглянутися, як з'явився салон ігрових автоматів. Ранком, напередодні світлого свята Великодня, прокинулися, а він вже стоїть, у всій «вроді й славі» легких грошей. Дуже скоро дитячий майданчик з пісочницею всередині й крамничками по краях для бабусь став місцем неформального спілкування не тільки спудів-шалопай, а й представників дозвільного люду — шанувальників Бахуса, ненормативної лексики й загальної неголеності обличчя. Першими здалися консервативні мами, які перестали водити своїх чад на дитячий майданчик з побоювання передчасного їхнього знайомства з виворотом життя.

Далі підійшла черга соснового бору. Поступово й він, красень і цілитель, став перетворюватись у щось нездорове й пахуче. Насамперед тому, що не можуть у нас одні не залишити на довгу пам'ять про себе матеріальні сліди того, із чого йти й пили, а інші — нагадати про необхідність прибирати за собою. Соромляться або не тим душа хвилюється? Може, думають, природа сама про себе подбає? Кажучи інакше, народ промовчав. У черговий раз. Але коли стало відомо про плани ТОВ «Дисбуд» звести в парковій зоні багатоповерховий офісно-житловий комплекс із автостоянкою, люди переполохалися не на жарт: будівництво означало не тільки фізичне знищення більшої частини бору, але й створювало погрозу руйнування існуючих будинків.

Поширення чуток, що породили відчуття небезпеки, зіграло роль каталізатора й привело до об'єднання навіть тих, хто продовжував звично відмахуватися рукою. Не пронесло. Цього разу все було складніше. Зрозумівши це, люди об'єдналися. захищаючи своє право на здорове навколишнє середовище, люди організували суботник-мітинг. У числі відгукнувшись був юрист Дядюк А. В., що вже не раз допомагав

клямам відстояти свої права в питаннях спірних забудов.

Суботник відбувся. Крім утилітарного призначення — наведення порядку — суботник переслідував й інші цілі, а саме: спростувати твердження влади, що бор вирубується через антисанітарний стан, і не дозволити місцевим підприємцям «допомогти» владі в цьому, заробивши попутні дивіденди на... засміченні бору. А істинним підґрунтям зворушливого «розуміння» була обіцянка влади «віддати» перші поверхи підприємцям під торгівлю в майбутній багатоповерхівці. Шепіт влади був почутий вірно, а от голос народу й понині — голос волаючого в пустелі. Підтвердженням цієї смутної констатації стало стрімке зведення нової будівлі, конструкції якої недвозначно вказували на те, що незабаром з'явиться пивна з усіма витікаючими антисанітарними й кримінальними наслідками. І це після недавніх акцій протесту мешканців, що вимагали забрати ларьки! Скажемо прямо — крок сміливий і неоднозначний, більше схожий на виклик: хто кого — суспільна думка або сума грошей? Як іронізували будівельники, що зводили паркан навколо капітального фундаменту: «Тут буде цирк». Подальше відбувалося в гірших традиціях смутної приповідки: «Цирк виїхав, а клоуни залишилися». І не зайджі гастролери, а свої, місцеві.

Сир-бор розгорівся через те, що черговий забудовник не мав дозвільних документів. Це викликало велике збурення. Стали лунати голоси про створення комітету жителів мікрорайону, який би посправжньому захищав їхні інтереси. Незабаром із числа жителів утворилась ініціативна група, яку своїми численними підписами вповноважили виступати в офіційних інстанціях інших жителів. Стали відроджуватися ґрунтовно забуті домові комітети. Вони зайнялися конкретизацією програми дій і перетворень, відправленням листів і звернень у державні, міські й районні інстанції. Юрист-практик А. Дядюк зумів довести неспроможність аргументів забудовників, і мешканці будинку вже з оптимізмом дивляться в майбутнє, сподіваючись на скасування рішення Київради про передачу лісу в оренду.

Значимість ініціативної групи помітили й підприємці. Бажаючи уникнути примусового демонтажу, хазяї МПП «Мрія-93» Івченко В. Н. і СПД «Гороховський О. Ф.» самостій-

но організували прибирання бору, пішли на переговори з мешканцями, попросивши їх надати можливість допрацювати до кінця ліцензії. Таким чином, можна було б говорити, що лід рушив, якби не одне «але».

Справа в тому, що в новому елітному будинку №39, що є прикрасою старого кварталу, існує орган самоврядування населення, названий ОСББ «Миропільська 39». Жителі підкреслюють — саме існує. І для скепсису у них, на жаль, причини є. На думку багатьох, ОСББ «Миропільська 39» згодом перетворилося в одну з горезвісних бюрократичних контор, замкнута на переважованні особистих інтересів у соку суспільних обов'язків. Згодом ця обставина дала підстави підозрювати правління ОСББ не у виконанні прямих функцій, а у винаході пояснень їхнього невиконання. І якщо це не так, то з якої причини люди не пішли із протестами в орган самоврядування, що повинен бути першим на захисті їхніх інтересів? Чи не по тій самій, по якій мешканці не ходять на збори ось уже четвертий рік? Все частіше й частіше можна почути, що правління багато питань вирішує за своїм розсудом, не інформує мешканців будинку?

І коли правління ОСББ зайняло позицію негласної підтримки забудовників, у повітрі запахло підозрами більш сильними, ніж проста розбіжність із думками в оцінці небезпек прикордонного сусідства пивної й житлових будинків. Вони підсилювалися ще більше, коли під час мітингу мешканці й правління ОСББ виявилися по різні сторони барикад. Примусовий демонтаж будови, здійснений Головним управлінням контролю за благоустроєм КМДА, тільки підсилив відчуження. І не дивно — офіційним власником будівельного майданчика був директор ресторану «Тадис», що перебуває в будинку №39 по вулиці Миропільська.

Чи не тому тендітна миловидна жінка, Плотникова Інна Миколаївна, що очолила ініціативну групу, автоматично перейшла в розряд ворогів номер один правління ОСББ? Треба віддати належне її сміливості й рішучості. Адже перед очима багатьох, які воліють поки в конфлікті, що розпалюється, дотримуватися принципу невтручання, ще свіжий приклад попередниці Інни Миколаївни, що цілеспрямовано боролася з несправедливістю, писала в прокуратуру, але бажаних результатів так і не досягла. Її образили, оббрехали, витиснули на узбіччя

суспільних інтересів... Серед співчуваючих запустили чулки про могутні зв'язки голови правління. Одним словом, куди не кинь — мафія, та й годі! Жарти жартами, але люди по-колишньому не вірять у свої сили та можливості. Багато хто особисто участь поки що обмежує лише підписами. А відплата за сміливість Інну Миколаївну наздогнала дуже швидко. Її діяльність як члена ОСББ і підбурювача громадського спокою негайно «розібрали» на найближчому засіданні правління. Не соромлячись, дорікнули в «прагненні прославитися й зайняти місце голови», оцінили як «небезпечні для спокою й благополуччя елітного будинку і його жителів» дії, називаючи їх «незаконними» через те, що організація офіційно не зареєстрована. У силу цього, на думку голови правління ОСББ Ганжи Д. І, вона не має права на подібні дії. Сказано було багато й голосно, але одного нібито не помічали організатори — силовими рішеннями не можна позбавити людей бажання жити по справедливості.

Адже невирішених питань нагромадилося безліч: схоронність бору від забудови і його санітарний стан; створення природного парку; припинення роботи малих торговельних підприємств із продажу алкогольних і слабоалкогольних напоїв, а також тютюну; заборгованість ЖЕКа, виконання їм зобов'язань по наданню якісних комунальних послуг для жителів...

Санітарний стан і перспективи розвитку парку «Перемога» стали особливою проблемою. Колись міська влада планувала реконструювати його по європейських зразках, але... плани — одне, життя — інше. Розкішні дерева бору після втручання людини й створення штучного озера стали катастрофічно швидко гинути, а землі без дозволів міської влади та без проведення суспільних слухань захоплюються підприємницькими структурами та навіть духовенством.

«Мій будинок — моя міцність», — промовляють англійці. Не дивно, що єдиним способом оздоровлення ситуації у дворі в нинішніх умовах бездіяльності ОСББ народ бачить у будівництві загального паркану навколо чотирьох шістнадцятиповерхових будинків, розташування яких сприяє такому ризику. Це дало б можливість захистити мікрорайон від навали аматорів випити, відновити дитячий майданчик, повернути його справжнім хазяям — дітям. І в цих починаннях ініціативна група

опирається не тільки на загально-міську програму «Мій дім — мое подвір'я», але й, як на природне продовження, програму «Мое подвір'я — моя фортеця». На мою думку, слід додати, що діяльність групи мешканців по зазначеним напрямкам неодноразово висвітлювалася в пресі й на телебаченні.

Такими були і є аспекти діяльності ініціативної групи, про що намагалася сказати на відкритому засіданні правління Плотникова І. М. Але чим більше вона акцентувала увагу на спільності завдань, тим більшим обуренням сповнювалося правління ОСББ. По-іншому, напевно, і бути не могло. Особливо коли навколо вживаються «самозванці», які зазіхають на святе — владу. Останньою краплею, що перепополнила чашу терпіння правління, стало рішення ініціативної групи продовжувати використовувати дошки оголошень у парадних для своєчасного інформування населення про суспільні розслідування.

Саме цей факт викликав реакцію, порівнянну хіба що з оголошенням війни. «Не пуцать!» — пішов гнівний оклик, адресований консьержам, згодом задокументований у протоколі розширеного засідання членів правління ОСББ «Миропільська 39» від 21 жовтня з дивним формулюванням (цитуються з оригіналу): «Надалі Плотниковій І. М. для залучення громадян інших будинків в організацію й діяльності самоорганізації розміщати оголошення й проводити письмові опитування за межами нашого будинку (крім дошки прибудинкової території ОСББ)».

Не може в нас поки влада жити, не забороняючи критику й не виганяючи людей, що мають власну точку зору. І довго ще не зможе, особливо коли є що приховувати. Напевне, голова правління й не має можливості діяти по-іншому. Це стає очевидним, коли знайомишся з тим, про що так емоційно інформує населення І. Плотникова.

Таким чином, дискусія перейшла між досягнення розуміння й заверення в стані затягнутого конфлікту. Завдяки чому за межами парадних ОСББ «Миропільська 39» голова правління став особисто зривати інформаційні аркуші. Проте І. Плотникова продовжує запроваджувати в життя ідею створення Комітету самоорганізації населення, об'єднуючи ініціативних людей та інформуючи їх про свої дії.

ОЛЬГА СУХОМЛИН

— Ольга Василівна, дозволяйте подякувати Вам за те, що погодились приділити нам увагу. На початку бесіди декілька слів про сім'ю, в якій ви зростали, і про своє ставлення як вченого. Скажіть, будь ласка, Ваш вибір був заздалегідь спланований прикладом батька чи був все ж таки покликом свого серця? І ще: бути спадкоємицею видатної людини — це престиж чи тяжка праця?

Про сім'ю, в якій я виросла, вже досить багато написано. Батько — Василь Олександрович, мати — Ганна Іванівна, все життя проробила поряд з батьком вчителем російської мови і літератури. І після того, як батько так рано пішов з життя, свої останні роки вона присвятила його творчості. Вона дуже багато збирала, видавала матеріалів, продовжувала підтримувати зв'язок з тими, з ким спілкувався батько. Тоді твори Сухомлинського багато публікувалися, вона готувала їх до публікації і вела надзвичайно велику просвітницьку роботу, присвятила своє життя і свої духовні устремління батьківській спадщині і взагалі постаті батька. В сім'ї нас було двоє дітей, брат старший за мене на півтора року. Ми були такі собі шкільні діти. Квартира директора школи знаходиться в самій школі, тому ми вихованці не лише сім'ї Василя Олександровича, а і його школи, його системи. В школі ми прожили від дня народження і до того, як її закінчили. Школа сільська була довоєнного типу, тому працювати доводилось в надзвичайно важких умовах — в три зміни, з газовими лампами, зі всіма побутовими проблемами. Через це в батьків було дуже мало часу для того, щоб спеціально займатися нашим вихованням. І тому вони нас виховували своїм прикладом, своїм стилем життя, ставленням до справи, своєю поведінкою.

Взагалі, я думаю, що в житті кожної дитини, яка формується, саме батьківський приклад життя більш за все виховує майбутні вчинки та дії, стиль життя, аніж те, що вони можуть розказувати, інколи навіть самі не зовсім дотримуючись того, що вимагають від своїх дітей. На моє з братом виховання вплинули, з одного боку, атмосфера високої духовності в сім'ї (між батьками були дуже гарні й теплі стосунки), а з іншого боку — те, що ми, ще не навчаючись у школі, жили повноцінним шкільним життям в Павлиші, яке було надзвичайно різноманітним і багатогранним. І це значною мірою вплинуло на вибір професії. Я закінчила Київський інститут іноземних мов, але, як зараз я розумію, це була лише перша сходинка, тому що, коли вже батька не було в живих, ще досить довго я не могла знайти, чим мені зайнятися. Я працювала і викладачем в інституті, і в науковій бібліотеці ім. Вернадського, а потім вступила до аспірантури. Мені дуже сподобалося займатися науковою і викладацькою роботою, тобто педагогікою. І, може, саме тоді, коли я вже професійно зайнялася педагогікою як наукою, мені ближче стала постать і справа батька, який він віддав своє життя. Ще зі школи коли батько був директором, а мама вчителькою, я потроху починала розуміти, наскільки вагома постать мого батька. Коли я навчалася в інституті, його ректор, професор Романовський, з великою повагою

ставився до Василя Олександровича, і запрошував його виступати у нас з лекціями. Василь Олександрович розповідав студентам про професію вчителя і пояснював, до чого вони повинні готуватися вже зараз. А коли я вже почала займатися науковою діяльністю, писати статті, вся моя праця розглядалася ніби під мікроскопом. Пригадується, був такий журнал «Радянська школа», і я принесла туди свою першу статтю з французької педагогіки, бо я добре знала мову. Одна жінка подивилася ту статтю та й каже: «О, Сухомлинська! Що, вже й ця пише?». Коли я набувала свого наукового досвіду, я не хотіла, щоб це було схоже на роботу батька, нічого не писала про Сухомлинського, а коли вже здобувся науковий багаж і певною мірою авторитет, я почала займатись справою життя, можна сказати, навіть хобі. Власне, сфера моєї зацікавленості — це вивчення педагогіки 20-30-х років, чим я і займаюсь. То ж підсумовуючи вищесказане, я можу зазначити тільки одне: бути спадкоємицею такої людини, як Василь Олександрович — це надзвичайно велика відповідальність, і треба завжди пам'ятати про те, що ти носиш прізвище Сухомлинська.

— Багато хто здатен осуджувати радянську школу лише за те, що вона формувалася в умовах тоталітаризму і в своїй основі несла його родові ознаки. У такому разі, як можна пояснити парадокс, що в країнах так званої «розвиненої демократії» не було і досі немає педагогів, рівних своєю вагомістю і своїм впливом на думку суспільства, які зростали в СРСР, починаючи з С. Макаренка, продовжуючи В. Сухомлинським, і закінчуючи такими новаторами, як В. Шаталов, Н. Щетинін та інші?

По-перше, я хочу сказати, що історія радянської школи дуже різноманітна і різнопланова. Це я вам кажу як фахівець з історії педагогіки. Деякі періоди існування радянської школи дійсно проходили в рамках вузько ідеологічних, але у 20-ті роки — період національного відродження, який увійшов в історію України, була цікава і різноманітна школа, були дуже цікаві постаті, були різні напрямки. Візьмемо 50-60-ті роки, коли були хрущовська відлига та період демократизації, власне, і Сухомлинський працював саме в цей час. Цей період був сповнений великими творчими пошуками, ті ж шестидесятники, вони значно збагатили і педагогічну теорію, і шкільну практику. Тому, я вважаю, що однозначно підходити до історії радянської школи неправильно.

Що стосується Макаренка, то це породження революційного наслідку після 20-х років. Він виріс звідти, хоча потім багато в чому заперечував той розвиток, але ж саме ті роки й спровокували в ньому такі новаторські, революційні ідеї щодо педагогічної теорії практики. І взагалі вся педагогіка співробітництва — там їх була ціла плеяда (Шаталов, Щетинін, Іванов, Соловейчик) — також була породженням процесів 80-х років, тобто можна стверджувати, що це все відбувалося хвилеподібно і різноманітно. А про педагогічну практику країн розвинутої демократії, я вважаю, ми не все знаємо. Кожна країна має

своїх героїв і своїх педагогів, незалежно від того, який там рівень демократії. Тому що школа, педагогіка, виховання дітей — це довічні питання, якими опікується кожне суспільство, незалежно від його розвитку. Воно, виходячи зі ступеня свого розвитку, може по-різному вирішувати їх. Але, наприклад, Індія, період колоніалізму: Махат Маганді породив рух не насилля, але ж створив цілу педагогічну систему для бідних, для простих людей. І я можу сказати як фахівець з Франції, там був такий педагог, як Селестен Френе, який у високогірному бідному приальпійському селі розвинув свою педагогіку. Вона називається «сучасна педагогіка» або «педагогічна технологія», за якою потім працювала ціла система. Також це стосується і Німеччини, де ми знаємо Вальдорфську педагогіку. Зараз у нас дуже багато шкіл працюють за цією системою. Може, ми якоюсь мірою були ізольовані — вони не знали нас, ми не знали їх. Зараз ми, як неофіти, жадібно поглинаємо те, що на Заході, можливо, було й сто років тому. А вони дізнаються, хто такий Сухомлинський, вони знали, хто такий Макаренко. І моя особиста точка зору полягає в тому, що цей період пізнання є дуже позитивним, адже кожна людина повинна побачити щось інше, щоб потім цінувати своє.

— У Росії, Німеччині, Франції, Китаї, Японії та багатьох інших країнах, я вже не говорю навіть про далеку Кубу, науковим і творчим пошукам В. Сухомлинського академічні та педагогічні кола приділяють найпристраснішу увагу — його твори вивчають, розвивають, використовують на практиці, за його системою працюють школи і виховні заклади. А як йде справа з надбанням В. Сухомлинського в нас?

Не так погано, як здається на перший погляд. Я можу навіть сказати, що після того, як була практично знищена система дошкільного виховання на початку 90-х років, коли вона взагалі припинила своє існування, зараз вона поступово відро-



ОСЬКА: ЯК ЗРОБИТИ, ЩОБ ДИТИНА БУЛА ЩАСЛИВОЮ



джується. З великими труднощами, з великими фінансовими та матеріальними проблемами, але вона відроджується, і дошкільне виховання починає вибудовувати свою систему роботи. У нас існує фонд Сухомлинського, де зібрані всі матеріали і є бібліотека. Тож біограф, який там працює, зазначає, що найбільше цікавляться розробками і матеріалами Василя Олександровича, найбільше вивчають його роботу і впроваджують її в реальність саме вихователі дитячих садочків. Вони туди приходять і занотують необхідний їм матеріал стосовно проведення занять. На цьогорічній Міжнародній виставці «Сучасна освіта XXI століття» був нагороджений дипломом другого ступеня дитячий садочок з міста Бровари, який працює саме за системою Сухомлинського. І це вперше за весь час проведення цієї виставки. Але я вважаю, що це дуже добре. Тепер давайте поговоримо про систему або початкову освіту. Насамперед хочу сказати, що свята морально-етичного змісту, які створив Василь Олександрович, практично увійшли в усі навчальні книги сучасної української початкової школи. Всі читанки, збірники для читання багатьох авторів, за допомогою яких проводять навчальний процес, широко використовують спадщину Сухомлинського. Та не його педагогічні твори, а той художньо-демонстраційний, етико-моральний потенціал, художні мініатюри, які він писав спеціально для навчально-виховного процесу в школі 5-6 класів. Зараз ми знаємо, що в загальноосвітню школу в 5-6 класи впроваджено курси етики, які великою мірою побудовані на ідеях Сухомлинського. Я вже не кажу про художні оповідання, казки, якими насичені ці курси. В нього є книга «Як виховати справжню людину», в якій він розповідає, що таке совість, що таке зло, що таке школа, як любити книгу, як любити вчителя, як любити маму, і саме всі ці теми і проблеми складають основу цього шкільного курсу. Школи за вибором можуть включати не лише цю, а й християнську етику. І саме християнська етика, яка дуже негативно ставиться до цього світського курсу етики (я це говорю, тому що була головою комісії від Міністерства освіти щодо оцінювання цих підручників та побічної літератури), у свої підручники та навчальні книги також включила оповідання Василя Олександровича Сухомлинського. І хоча те громадянське виховання, яке пропонував Сухомлинський, не зовсім відповідає сучасному життю, багато що з того є суттєвим і зараз, наприклад, підготовка вчителя. Сучасна школа особливо потребує досвіду Сухомлинського як керівника навчально-виховного процесу, як менеджера або директора школи.

— **Ольга Василівна, ідеї, як люди, старішають раніше, ніж встигають народитися, але деяким вдається зламати межі часу і стати співзвучними будь-якій епосі. На Ваш погляд, в чому полягає сучасність ідей Вашого батька?**

Я вважаю, що ідеї стосовно виховання, освіти — ті ж самі, що й в сиву давнину. Як зробити так, щоб дитина була розумною і щасливою? Я думаю, що основним в спадщині Василя Олександровича є його слова: «Любіть дитину. Любіть такою,

якою вона є. Підтримуйте її та виховуйте в ній людську гідність. Бо якщо дитина буде на себе дивитися з гідністю, вона буде з гідністю ставитися до всіх інших». Ще за часів Сократа була така педагогіка, яка називалась «маевтика». Маевтика — підтримка вгортанням. Як дитину в пелюшки загортають, так і ця педагогіка цим займається. Здається, що Сухомлинський деякою мірою співзвучний саме цим ідеям. Тому що в нього: підтримай, підкажи, не нашкодуй, похвали. Щоб виховати, треба розуміти, що в кожній людині є позитивне, є якісь здібності, талант. І якраз завдання дорослого, суспільства — віднайти у дитині це. І розгорнути його, дати всі умови, щоб дитина сама реалізувалася у суспільстві. Звичайно, за допомогою батьків і школи. Я думаю, що ці ідеї не застаріють ніколи. Ми напередодні зробили таку підбірку до дев'яносторіччя Василя Олександровича, його окремих статей та витягів з його багатьох творів, де він говорить: «Обережно! Дитина!». Що не треба брудними ногами ступати в душу дитині. Говорить про дійсно важких дітей, яких недоглянули рідні батьки, яких школа зараховує до важких дітей, замість того, щоб полегшити їх життя.

— **Булгаковський професор Преображенський казав, що розруха розпочинається перш за все в головах. Самоврядування в такому випадку виступає одним з механізмів, здатних їй протистояти. Від самоврядування особистого до самоврядування суспільного — єдиний шлях, через який можливе оздоровлення державного життя. Ольга Василівна, на Ваш погляд, Василь Олександрович підтримав би цей тезис?**

Я вважаю, що справжні лідери живуть серед народу, і їх поважає народ. Чесно кажучи, мені б не зовсім хотілося, щоб у нас в державі було обов'язковим нав'язування якихось ідеалів, цінностей, і їх підкорення. Це має бути широкий громадський рух. Саме так, як воно зараз розвивається, адже ніхто не забороняє висувати свої ідеї. Є товариство Григорія Ващенко, яке носить релігійно-педагогічне значення, і дуже велику увагу приділяє національно-патріотичному вихованню. Є також міжнародне товариство послідовників Макаренка. На заході є лабораторія Макаренка. Є Марнбургський університет, який впродовж багатьох років займається вивченням робіт Макаренка і соціальною підтримкою дітей, які знаходяться в колоніях. І є такі прихильники Сухомлинського, які стоять на загальногуманістичних традиціях. Ми зараз не повинні сліпо виконувати або просто виконувати щось таке єдино вірне. Я думаю, що коли пропонується хороша палітра ідей, педагог буде обирати те, що йому краще, і тоді вже звертатися до держави і просити її щось там зробити. А держава має підтримувати те, що лежить у руслі її загальних інтересів, але навіть якщо вона нічого не робить, то це не є таким страшним. Адже в нас є послідовники Сухомлинського, вони багато працюють. Я вважаю, що Сухомлинський назавжди залишиться в історії, тому що це визначна постать, якою Україна може пишатися.

Ми зможемо це зрозуміти тоді, коли будемо уважно читати його

твори. В його творах і в його роботі багато йдеться про самоврядування, яке розгорнулося в школі, в учнівському колективі. Він приділяв цьому надзвичайну увагу, казав, що, отримавши такий досвід самоврядування за шкільною партою, в шкільному колективі, спілкуючись з іншими дітьми, дитина буде значно легше входити в живу соціальність і в соціальне життя. Існує такий вислів, він і мені дуже подобається — «жива соціальність». Не якесь наукове розмірковування стосовно побудови стосунків, як вони мають бути офіційно, а те, що існує в реальному житті. Книга, в якій він підсумував багаторічний досвід роботи в школі, вийшла в 1969 році. І саме в цій книзі досить багато говориться про самоврядування учнів загальноосвітньої середньої школи. Але я хочу сказати, що Василь Олександрович приділяв велику увагу саме дисциплінованому розвитку особистості, а це, мені здається, може й не рівнозначні, але досить близькі за змістом положення. Тому що самоврядування великою мірою залежить від того, як дитина себе почуває серед інших, як вона вибудовує стосунки, і в будь-якому колективі потрібна самодисципліна, відчуття людини, яка поруч. Мені здається, що обов'язково в реорганізації самоврядування треба спиратися на особистісні якості, які в кожній дитині будуть спрямовані на розбудову повноцінних, взаємоповажачих, толерантних стосунків один з одним. І відповідно, на самодисципліну та вимогливість. Сухомлинський якраз дуже багато говорить і пише про вимогливість. І перш за все треба так побудувати виховання, щоб спочатку говорити про вимогливість до себе, а потім такі ж вимоги ставити до людей, що оточують.

— **В більшості країн західної демократії самоврядування стало регулятором й одним з фактів стабілізації суспільного життя. Український локомотив тільки стає на ці колії, шлях в нього буде досить довгий і тяжкий. Що б Ви побажали машиністам, які взяли до своїх рук штурвал?**

Що ж побажати? Звичайно ж, терпіння і ще раз терпіння. Тому що, як би ми не говорили, але в нас сформоване патерналістське ставлення до життя, особливо до оточуючих. Зауважу, що радянська влада також доклала до цього своїх зусиль. От такі ми українці, що нам все хтось повинен зробити, а ми повинні сидіти і чекати, доки нам впаде та манна небесна. А ми такі достойні з усіх боків, ну хіба що не святі. І всі держави, всі сусіди, близькі, родичі — всі мають нам щось зробити. Мені здається, що це, звичайно, може, і в менталітеті закладено, але треба так виховувати дитину з самого малку, що ніхто не прийде, ніхто нічого не зробить. І як би до нас не ставились, та треба брати в руки плуг та рало, і дивитись, щоб всі засівали свою ниву. Ми заслуговуємо на те, що нам дісталось. Це не з Марса прилетіло. Ми все це зробили. Може, при мовчазній згоді, притому що «моя хата скраю — нічого не знаю». Але й ми винні. Тож треба працювати і виховувати так, щоб кожен ніс свою міру відповідальності за те, що в нас є.

БОРЩАГІВКА

**Борщягівка — гарна дівка!
На околиці стоїть!
Прикрашає міста вид!
Молода струнка і гарна!
Борщягівка моя славна!**

АБО СВЯТОШИН-КОМУНАЛЬНИЙ

Цей віршик голова Святошинської районної в м. Києві ради та державної адміністрації міг би взяти за основу і зробити гімном Борщягівки — одного з мікрорайонів столиці, але пішов іншим шляхом.

На сесії Святошинської районної в м. Києві ради було прийняте рішення №212 «Про створення комунальних підприємств та реорганізацію КП «Галагани» від 24.04.2008 р., що створило юридичні колізії з рішенням Київської міської ради №121/1555 від 8 листопада 2001 р., прийнятим на IX сесії XXIII скликання, «Про управління житловим господарством м. Києва з урахуванням адміністративно-територіальної реформи». Відповідно до цього рішення у районах міста Києва створені комунальні підприємства по утриманню житлового господарства (КП УЖГ) з мережею дільниць по експлуатації житла ЖЕК, які надають житлово-комунальні послуги населенню відповідних мікрорайонів. Зокрема, КП УЖГ Святошинського району м. Києва має 13 відокремлених структурних підрозділів (філій) — ЖЕК-801 ... ЖЕК-813.

Оскільки рішення Київради №121/1555 від 08.11.2001 р. щодо створення КП УЖГ залишається чинним, то паралельно функціонування нових комунальних підприємств у Святошинському районі м. Києва з існуючим підприємством та його дільницями по суті неможливе. Функції існуючого КП УЖГ та створеної Дирекції з управління та обслуговування житлового фонду перетинаються, що створює колізії у правовідносинах між споживачами комунальних послуг та їх виконавцями, поставити під сумнів чинність у подальшому вже укладених типових договорів про надання житлово-комунальних послуг.

Крім того, зазначеним рішенням доручено виконавчому органу Святошинської районної в м. Києві ради (Святошинській районній в м. Києві державній адміністрації):

— створити інвентаризаційну комісію з проведення інвентаризації основних засобів, нематеріальних активів, товарно-матеріальних цінностей, грошових коштів та фінансових зобов'язань станом на 01.07.2008 р.;

— з 01.07.2008 р. в установленому порядку призначити керівників комунальних підприємств, зазначених у п. 2;

— до 25.07.2008 р. закріпити в установленому порядку активи, пасиви та статутний фонд Комунального підприємства по утриманню житлового господарства Святошинського району м. Києва за комунальними підприємствами, зазначеними в п. 2;

— до 01.07.2008 р. розробити статuti комунальних підприємств, зазначених у п. 2, нову редакцію статуту Комунального підприємства по

утриманню житлового господарства Святошинського району м. Києва, та подати їх на затвердження Святошинській районній в м. Києві раді.

Влада Святошинського району, як на підставу для прийняття даного рішення, посилається на розпорядження Київської міської державної адміністрації від 11.07.2007 р. №874 «Про удосконалення структури управління житловим господарством у місті Києві», яке на даний час оскаржене у Шевченківському районному суді м. Києва з тих же підстав (адміністративна справа №2а-1275/07).

Також кожне новостворене комунальне підприємство одержало з бюджету по п'ять тисяч гривень «підйомних» та в безоплатне користування приміщення.

Рішення №212 «Про створення комунальних підприємств та реорганізацію КП «Галагани» від 24.04.2008 р. зачіпає права та законні інтереси ЖБК, який має договірні відносини з існуючим Комунальним підприємством по утриманню житлового господарства.

Оскільки в рішенні не визначений порядок переходу прав та обов'язків від КП УЖГ до новостворених комунальних підприємств, то це може мати непередбачувані наслідки для споживачів комунальних послуг. Зокрема, раніше укладені договори про надання житлово-комунальних послуг, у тому числі за судовими рішеннями, втраять чинність. Ситуація ще більше заплутується розпорядженням КМДА №874, в додатку до якого обов'язок укладення договорів на комунальні послуги з квартирнаймачами, власниками квартир (споживачами), всупереч постанові Шевченківського районного суду м. Києва від 25 травня 2006 р. у справі №2а-1406/06 «Про визнання невідповідним законодавству рішення Київської міської ради від 24 листопада 2005 р. №427/2888 «Про визначення виконавців житлово-комунальних послуг у житловому фонді комунальної власності територіальної громади м. Києва», знову покладений на АЕК «Київенерго», АК «Київводоканал», КП «Теплокомуненерго», а не на майбутнього КП «Дирекція з управління та обслуговування житлового фонду» — балансоутримувача, управителя житлового фонду, як це передбачено у ст. 29 ЗУ «Про житлово-комунальні послуги».

Відповідно до даного «законного» розпорядження комунальні підприємства мали забезпечувати житлово-комунальними послугами мешканців району, ЖБК та ОСББ.

З 1 вересня 2008 р. КП РЕО 1 були укладені відповідні договори з житлово-будівельними кооперативами на обслуговування будинків відповідно до Постанови КМУ від 12 липня 2005 р. №560 (яка діяла на той

час). Але не довго ця Постанова діяла у Святошинському районі. Вже з 1 січня 2009 р. адміністрація КП РЕО 1 вирішила, що паспортне обслуговування населення не входить до складової частини тарифу і ЖБК та ОСББ мають укласти додаткові угоди на цю послугу. Дарма голови кооперативів турбували начальника ГУ з питань цінової політики КМДА В. І. Яструбинського, а той, в свою чергу, відповідав, що це безчинство, і паспортне обслуговування входить до складової частини тарифу, але марно. Як схотіли,

з 3 квітня 2008 р. ЖБК «Алмаз-5» звернувся до Господарського суду м. Києва з позовом про усунення порушень умов договору (Справа 48/213, суддя О. М. Ярмач). Позов було частково задоволено, і 27 серпня 2009 р. оголошена вступна і результативна частина. На це юрист КП РЕО 1 Демещенко зреагувала спокійно, пояснила це тим, що виконувати рішення суду вони не будуть, бо в Постанові Кабінету міністрів України №529 від 20.05.2009 р. не вказано чітко, що вона роз-

ції від 29 квітня 2009 р. №516 «Про встановлення та погодження тарифів на комунальні послуги з централізованого постачання холодної води і водовідведення холодної та гарячої води для населення», №518 «Про встановлення та погодження тарифів на послуги з утримання будинків і споруд та прибудинкових територій», №520 «Про затвердження тарифів на теплову енергію, встановлення та затвердження тарифів на комунальні послуги з централізованого опалення і постачання гарячої води для населення».

Але це, виявляється, не стосується комунального підприємства «Ремонтно-експлуатаційна організація №1» Святошинського району (03134 м. Київ пр-т Корольова, 10а).

З 1 червня тарифи для житлово-будівельних кооперативів було підвищено. Як не парадоксально, але тарифи для ЖБК «Алмаз-5» розробляло КП РЕО 1 як виконавець послуг. І тепер за власними розрахунками не хочуть обслуговувати...

Про Розпорядження КМУ від 17 липня 2009 р. №842-р у комунальному підприємстві «Ремонтно-експлуатаційна організація №1» і чути не хочуть. За словами майстра С. С. Кузьмич, це розпорядження прийняте з порушенням закону. На підставі цього договору з житлово-будівельними кооперативами майстер С. С. Кузьмич вирішила розірвати.

Журналістам майстер С. С. Кузьмич повідомила, що таким чином вона виконує доручення Святошинської в м. Києві райдержадміністрації та КМДА. Договорами між житлово-будівельними кооперативами і комунальним підприємством «Ремонтно-експлуатаційна організація №1» №8 від 01.09.2008 р. передбачено: «Договір вважається щороку продовженим, якщо за місяць до закінчення його строку однією із сторін не буде письмово заявлено про розірвання або необхідність перегляду».

Ось в такий БРУДНИЙ СПОСІБ Кузьмич С. С. бореться з киянами і вислугується перед міським головою Леонідом Черновецьким. НАКАЗ Держжитлокомунгоспу України від 17.05.2005 р. №76 та Постанову Кабінету міністрів України №529 від 20.05.2009 р. у КП «РЕО-1» ігнорують також. Чому це робить звичайний майстер — схема дуже відома.

Після цього з боку комунального підприємства «Ремонтно-експлуатаційна організація №1» Святошинського району почалося переслідування ЖБК «Алмаз-5», його голови правління та окремих мешканців, що не згодні зі злочинним реформуванням житлово-комунального господарства Святошинського району.

І в такий брудний спосіб: ПОМСТА, розірвання договору і припинення обслуговування. «Щоб більше по судах нас не таскав!» — пояснила

журналістам економіст КП «РЕО-1» Н. О. Музика.

Дану проблему міг би вирішити голова Святошинської районної в м. Києві ради та державної адміністрації В. Мазепа, але не вважає за потрібне, ігноруючи запити депутатів Київради, звернення народних депутатів України, прокуратури м. Києва. Цієї проблеми не хоче бачити і прем'єр-міністр України Ю. Тимошенко, хоч вже направлено до неї шість письмових звернень.

Дев'ять тамтешніх РЕО (крім РЕО 1), слідом за Деснянськими, оголосили безстроковий страйк. Люди не бачили зарплати вже 5 місяців. Шукати правди обурені комунальники прийшли під стіни районної адміністрації. Та діалогу з чиновниками не вийшло.

Чиновники запевняють: зборгованість у майже 14 мільйонів гривень на совісті не районної адміністрації, а міської. А вже із січня за послуги, на кшталт вивозу сміття чи обслуговування ліфтів, РЕО платять за новими тарифами. А розцінки для населення зросли лише у червні. Від міста — жодних дотацій.

З людьми обіцяють розрахуватися поступово. У вересні — за травень, у жовтні — за червень. І так, доки не отримають дотаційних грошей. Однак люди чекають з моря погоди не захотіли. А вже на вулиці РЕО запевнили, якщо одразу не отримають увесь борг — киянам буде непереливки. А ще люди пообіцяли з понеділка пікетувати мерію та Кабмін.

Виконуючи злочинне окреме доручення першого заступника голови КМДА А. Голубченка комунальники Києва загнали себе в глухий кут, зробили заручниками своїх працівників і простих мешканців, споживачів житлово-комунальних послуг.

Юрій ЗАДОЯ,
Голова ЖБК «Алмаз-5»,
перший заступник
Святошинської районної
в м. Києві партійної
організації Політичної
партії «САМОВРЯДНА
УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА».
Вірш С. Москаленко

ПІСЛЯМОВА:

Господарський суд м. Києва рішенням від 27.08.2009 р. у справі №48/213 зобов'язав КП РЕВ №1 надавати житлово-комунальні послуги відповідно до Постанови Кабінету міністрів України №529.

Господарський суд м. Києва рішенням від 21.10.2009 р. у справі №35/578 закріпив мирову угоду, відповідно до якої зобов'язав КП РЕВ №1 виплатити ЖБК «Алмаз-5» 23 412 грн 18 коп.

На момент виходу цього номера із друку зарплату комунальникам, що страйкували, виплачують, але із затримкою на 2-3 місяці. Остання виплата була зроблена за листопад.



— А еще говорят, что я не думаю о народе!



так і зробили. За кожного зареєстрованого мешканця довелося сплачувати по 0,78 грн щомісяця. Сума всім здалася мізерною, всі проковтнули.

1 квітня 2009 р. директор КП РЕО 1 П. М. Педорич вирішив, що до складу послуг «помилково» потрапили обслуговування ліфтів та виконання робіт по аварійному обслуговуванню внутрішніх систем ЦО, ГВП, ХВП, каналізації та електрообладнання. І дійсно припинив надавати ці послуги. Прокуратура Києва і Святошинського району на такі дрібниці не звернула уваги, і тому всі звернення перекреслювала до Святошинської районної в м. Києві державної адміністрації, а ті, в свою чергу, відповіли відписками.

повсюджується на КП РЕО 1 Святошинського району.

З початку вересня цього року за участь кооперативу у судових засіданнях про скасування «тарифів Черновецького-Голубченка» Святошинська влада вирішила взагалі не обслуговувати будинки №12 по пр-ту Корольова та №15 по вул. Булгакова. Ні по новим, ні по старим тарифам.

Розпорядженням Кабінету міністрів «Про зупинення дії деяких розпоряджень голови Київської міської держадміністрації (погодження) тарифів на житлово-комунальні послуги в м. Києві» від 17 липня 2009 р. №842-р було зупинено дію розпоряджень голови Київської міської держадміністра-

ЮРІЙ МОЛДАВЧУК

ЖИТЕЛІ Й ВЛАДА: СОЦІАЛЬНЕ ПАРТНЕРСТВО НА МІСЦЕВОМУ РІВНІ

Спробуйте розпитати жителів будь-якого району нашого міста: «Чи знаєте Ви, хто Ваш депутат у районній або міській раді? Чи знаєте, що таке місцеве самоврядування і місцева влада?» Навряд чи. Ви почуєте багато різноманітних відповідей. Але...

Звичайно ж, проста людина про місцеве самоврядування майже нічого не знає й не вважає себе з ним якимось пов'язаною, як із владою. Абсолютна більшість громадян ще не повністю розуміють, що місцеве самоврядування — це і є та сама влада, що відповідає за воду й тепло в нашій приватизованій квартирі. Та сама влада, що організовує роботу міського парку, музею, стадіону й лікарні, школи, куди кожний ранок біжать наші діти, а також тролейбуса або автобуса, якими ми щодня користуємося.

Звичайні люди навіть не замислюються над тим, чи відчувають вони вплив влади цього рівня на своє життя й чи мають вони права та реальну можливість впливати на місцеве самоврядування.

А може їм це й не потрібно знати? Говорять, що краща влада та, про яку не думаєш, дії якої не помічаєш.

Самі принципи місцевого самоврядування є найближчими й важливими для народу елементами влади, оскільки місцеві органи самоврядування контролюють такі питання, котрі стосуються повсякденного життя кожного. З іншого боку, сутність системи місцевого самоврядування припускає активну участь особистості, що мешкає на цій території.

Сформувати готову до самоврядування особистість — складний і суперечливий процес. У першу чергу потрібно перебороти такі проблеми, як пасивність більшості громадян, обмеженість їхніх інтересів, небажання колективної відповідальності, мінімальна інформованість.

Закон про місцеве самоврядування визначає, якими способами громада може брати участь у місцевому самоврядуванні. Однією з форм такої участі є органи самоорганізації населення. Взаємодія об'єднань жителів з місцевою владою є важливою умовою для соціального партнерства на місцевому рівні.

Але шлях до такого партнерства непростий і довгий. На цьому шляху багато перешкод: недовіра людей до влади і взаємопов'язані між ними конфліктні ситуації, недолік конструктивного діалогу між ними й т. п.

Місцеве самоврядування повинне сприяти перевтіленню пасивних споживачів в активних громадян, залучати жителів до вирішення місцевих проблем, і в першу чергу до більш актуальних на сьогодні в житлово-комунальному господарстві, та спільним керуванням житловим фондом.

Ефективним способом задоволення житлово-комунальних потреб, розвитку конкурентного середовища в житлово-комунальному господарстві, посилення місцевого самоврядування й формування цивільного суспільства є створення об'єднань співвласників багатоквартирних будинків «ОСББ».



Юрій Молдавчук,
Голова асоціації ОСББ Ленінського району,
Голова Севастопольської міської партійної організації Політичної партії «САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА»

ОСББ — це добровільне об'єднання людей для колективного керування нерухомістю. Про ефективність такої форми керування в житловій сфері свідчить досвід успішної діяльності товариств власників житла, розвинена закордонна практика, а також позитивні результати функціонування ОСББ міста-героя Севастополя.

Але ідея об'єднати власників житла для володіння, використання й розпорядження спільним майном поки що втілена не в повному обсязі, і на це є чимало причин, серед яких — слабка підтримка, а часом і протидія місцевої влади, а також страх перед загальними турботами і більшими витратами під час реєстрації ОСББ, непоінформованість громадян про переваги такого об'єднання, недостатність переконливих прикладів, недолік фахівців у сфері домоуправління в нових умовах господарювання, жалюгідний стан будинків і т. п. Все це відлякує людей від створення об'єднань власників житла.

Зрозуміло, що з жителями потрібно працювати в напрямках поглиблення знань про роль ОСББ у реформуванні відносин у житлово-комунальній сфері, інформувати на прикладах про такі переваги створення об'єднань, як поліпшення якості послуг та рівня утримання житлових будинків. Але щоб інформаційно-роз'яснювальна робота зі створення ОСББ була ефективною, необхідно мати повний перелік соціально-психологічних знань, окремо в діяльності технологій соціального впливу.

ВИГНАННЯ ЯК ВИЗНАННЯ, або КЛАСИ ШКОЛИ САМОВРЯДУВАННЯ

(Закінчення. Початок на 3-й стор.)

Невеликий соціологічний зріз. 75% опитаних мешканців сусідніх будинків і 40% мешканців будинку ОСББ «Миропільська 39» підтримують ініціативу І. М. Плотникової про юридичне оформлення нового органу самоврядування — Комітету самоорганізації населення «Миропільська-Шалетт-Дариницький». І це при тому, що багато хто не знає про розжарення страстей, оскільки рішенням правління позбавлений конституційного права на інформацію. Не знають, що протокол засідання правління перекручений і не відповідає дійсності; що при заборгованості в 120 000 грн і в розпал економічної кризи зарплати персоналу зросли на 20-40%; що замовником

демонтованого ларька «Мрія» був член правління ОСББ Соловей А. М. Вони не знають, що голова ревізійної комісії ОСББ Скибенко Т. П. домоглася установки ґрат на вікна своєї квартири за рахунок ОСББ, як не знають дотепер безліч інших фактів, які вимагають ретельної перевірки й суспільного висвітлення. Погодьтеся, є від чого піти голові колами.

Зруйнувати інформаційну блокаду! Тому І. Плотникова, маючи підтримку частини мешканців будинку, продовжує роботу з інформування, ініціює позачергові збори мешканців будинку, обговорює питання, що нагромадилися за час безконтрольної й беззвітної роботи. Так, мешканців хвилюють питання реформування правління ОСББ «Миропільська 39». Яким

бачиться Інні Миколаївні вихід? Новий час, переконана вона, зажадає прийняття нового Статуту ОСББ, що повинен закріпити нову владу більшості мешканців.

Вона говорить: «Як видно з життя, старі форми роботи правління зжили себе, необхідно впроваджувати нові. Щоб привернути увагу до перетворень, необхідно дати жителям можливість впливати на ці процеси, потрібно чути думку людей. Діяльна більшість на місцях може міняти життя до кращого». Використовуючи передовий досвід, вона пропонує нову систему функціонування старих ОСББ, для чого необхідно провести вибори старших не тільки парадного, але й поверхів. Від 5-ти поверхів мешканців один представник повинен бути членом будинкового комітету.

Члени будкома, якщо буде потреба рішенням зборів жителів парадного, можуть бути відкликані з нього.

Одночасно члени будинкового комітету й загальні збори мешканців обирають голову будинкового комітету. Домовий комітет на конкурсній основі призначає наймаючого керуючого справами будинку, що буде ефективною формою господарювання й життєдіяльності будинку. Домовий комітет, вивчаючи проблеми будинку, виробляє програму роботи на рік і контролює її виконання, розглядаючи й затверджуючи звіти керуючого будинком, котрий, координуючи діяльність обслуговуючого персоналу, домагається виконання конкретних пунктів програми. Економіст ОСББ повинен бути підзвітний голові будинкового комітету, а не керуючому справами будинку. Голова будинкового комітету є членом органу самоорганізації населення кварталу.

Нова система влади мешканців кварталу стане основою перетворень і реформування законодавчої влади в районі. Тільки тоді голос людей буде почутий. Поки все це в планах дій.

Як будуть розвиватися події — час покаже. Газета обов'язково буде стежити за процесом і відбивати його на своїх сторінках.

На закінчення декілька слів про мораль цієї історії: якщо народна ініціатива «карна», то це вірна ознака появи метастаз авторитаризму на тілі демократичних принципів і підміни суспільних обов'язків особистими інтересами. Ну, а про те, що зупинити демократичні тенденції на шляху розвитку діючого самоврядування неможливо, говорити навіть незручно, але доводиться, тому що наведена як приклад історія, на жаль, типова, хоча й має нескінченну безліч варіантів.

Віктор Васильєв

3 ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ!



29.09.1967 Р.
МИКУЛЯК
СЕРГІЙ МИХАЙЛОВИЧ
голова Дніпропетровської
обласної партійної організації

04.10.1952 Р.
ПАРАЩЕВІН
КОСТЯНТИН ІЛЛІЧ
голова Печерської районної
у місті Києві партійної організації

29.11.1959 Р.
ЯКОВЛЕВА
ОЛЬГА МИКОЛАЇВНА
голова Житомирської обласної
партійної організації

20.11.1963 Р.
ГОРБАТЮК
МИХАЙЛО МАТВІЙОВИЧ
голова Могильов-Подільської
міської партійної організації

22.11.1980 Р.
СЕЛЕЗЕНЬ
ГЕОРГІЙ ДМИТРОВИЧ
голова Мелітопольської міської
партійної організації,

13.12.1969 Р.
ЛЕВЕНЕЦЬ ІГОР АНАТОЛІЙОВИЧ
голова Сумської обласної
партійної організації

16.12.1950 Р.
МУХАМЕДЗЯНОВ
ВОЛОДИМИР ВІКТОРОВИЧ
голова Закарпатської обласної
партійної організації

21.01.1972 Р.
ТАРАСОВ
ДМИТРО АНАТОЛІЙОВИЧ
голова Одеської обласної
партійної організації

26.01.1961 Р.
КРОЛЬ
ТЕТЯНА ВІКТОРІВНА
голова Святошинської районної
у місті Києві партійної організації

ДЕЯКІ АСПЕКТИ СТВОРЕННЯ ТА ДІЯЛЬНОСТІ ОБ'ЄДНАННЯ СПІВВЛАСНИКІВ БАГАТОКВАРТИРНОГО БУДИНКУ

ЖИТЛОВИЙ КОДЕКС УКРАЇНСЬКОЇ РСР, який було прийнято в 1983 році та введено в дію з 1 січня 1984 року, із внесеними до нього змінами та доповненнями діє у даний час та регулює житлові відносини в Україні.

Стаття 4 ЖИТЛОВОГО КОДЕКСУ УКРАЇНСЬКОЇ РСР визначає поняття житлового фонду України як жили будинки, а також жили приміщення в інших будівлях, та встановлює, що житловий фонд включає:

— жили будинки і жили приміщення в інших будівлях, що належать державі (державний житловий фонд);
— жили будинки і жили приміщення в інших будівлях, що належать колгоспам, іншим кооперативним організаціям, їх об'єднанням, профспілковим та іншим громадським організаціям (громадський житловий фонд);
— жили будинки, що належать житлово-будівельним кооперативам (фонд житлово-будівельних кооперативів).

Поряд з Кодексом житлові відносини в Україні регулюються низкою інших законодавчих та підзаконних актів.

У даний час все більше власників житла у будинках, намагаючись забезпечити собі та своїй родині комфортні умови проживання, та бажаючи виїти з-під впливу державних та комунальних житлово-експлуатаційних організацій, звертають свої погляди у бік створення об'єднання співвласників багатоквартирного будинку (ОСББ).

Порядок створення та діяльності ОСББ законодавець встановив нормами Закону України «Про об'єднання співвласників багатоквартирного будинку» (далі — Закон-1).

В цілому норми Закону є досить сприйнятливими та багатообіцяючими для осіб, які вирішили створити ОСББ, оскільки після ознайомлення із нормами Закону у майбутнього члена ОСББ не виникає питань щодо можливих непередбачуваних ситуацій, які матимуть місце при створенні та діяльності ОСББ.

Так, Закон встановлює наступне:

— Об'єднання є неприбутковою організацією і не має на меті одержання прибутку для його розподілу між членами об'єднання (ст. 4 Закону-1).

— Статут об'єднання складається відповідно до типового статуту, який затверджує спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади з питань містобудування та житлової політики (ст. 7 Закону-1).

— Для виконання статутних завдань здійснювати необхідну господарську діяльність в порядку, визначеному законом (ст. 16 Закону-1).

— Кошти об'єднання складаються з коштів, одержаних об'єднанням у результаті здачі в оренду допоміжних приміщень (ст. 21 Закону-1).

— У разі ліквідації об'єднання кошти, що залишилися після задоволення вимог кредиторів, розподіляються між усіма власниками приміщень пропорційно сукупному розміру їх внесків та обов'язкових платежів на утримання і ремонт неподільного майна, відповідної частки загального майна, а також на інші спільні витрати у багатоквартирному будинку (ст. 28 Закону-1).

Таким чином здавалось би, що при реєстрації в державних органах ОСББ за типовим статутом, зразок якого затверджує державним органом виконавчої влади, ОСББ повинно автоматично набути статусу неприбуткової організації, як про це вказується в Законі-1.

Але на практиці складається зовсім інша ситуація, оскільки після реєстрації типового статуту ОСББ в органах державної влади, ОСББ необхідно зареєструвати

за місцем його знаходження в податковій інспекції як неприбуткову організацію, де виникає зовсім інша ситуація, бо при реєстрації в податковій інспекції статуту ОСББ, податкова інспекція керується при визначенні «неприбутковості» ОСББ не нормами Закону України «Про об'єднання співвласників багатоквартирного будинку», а нормами Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств» (далі — Закон-2), норми якого ставлять зовсім інші вимоги до змісту статуту неприбуткової організації, ніж норми Закону-1.

Також слід зазначити, що податкові органи при розгляді питання віднесення організації до неприбуткової керується НАКАЗОМ №232 від 11.07.97 «Про затвердження Положення про Реєстр неприбуткових організацій та установ» (далі — Положення).

В Положенні вказується:

1.1. Реєстр неприбуткових організацій та установ (далі — Реєстр) — це автоматизована система збору,



накопичення та обробки даних про неприбуткові організації та установи, які згідно із пунктом 7.11 статті 7 Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств» (283/97-ВР) (далі — Закон) звільняються від сплати податку на прибуток.

1.2. Організації та установи, які не підпадають під визначення неприбуткових відповідно до підпункту 7.11.1 пункту 7.11 статті 7 Закону, не повинні проходити реєстрацію згідно із цим Положенням.

Таким чином, на погляд податкових органів, при реєстрації організації як неприбуткової вирішальним є відповідність статуту організації вимогам пункту 7.11 статті 7 Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств».

Так, норми Закону-2 висувають до неприбуткової організації наступні вимоги:

7.11. Оподаткування неприбуткових установ і організацій

7.11.1. Ця стаття застосовується до неприбуткових установ і організацій, які є:

е) житлово-будівельними кооперативами, об'єднаннями співвласників багатоквартирних будинків, створеними у порядку, визначеному законом.

7.11.7. Від оподаткування звільняються доходи неприбуткових організацій, визначених в абзаці «є» підпункту 7.11.1, отримані у вигляді внесків, коштів або майна, які надходять таким неприбутковим організаціям для забезпечення потреб їх основної діяльності та у вигляді пасивних доходів.

7.11.11. У разі ліквідації неприбуткової організації її активи повинні бути передані іншій неприбутковій організації відповідного виду або зараховані до доходів бюджету. У разі ліквідації недержавного пенсійного фонду його активи підлягають розподілу відповідно до закону, що регулює питання недержавного пенсійного забезпечення.

При реєстрації ОСББ в ДПП як неприбуткової організації у інспектора ДПП, як правило, виникає питання до положень статуту ОСББ, де зазначається, що ОСББ має право здавати в оренду допоміжні приміщення (ст. 21 Закону-1).

Інспектор повідомить представників ОСББ про те, що:

— дане положення повинно бути виключено із статуту ОСББ;

— до статуту повинно бути включено положення підпункту 7.11.11 Закону-2: «У разі ліквідації неприбуткової організації її активи повинні бути передані іншій неприбутковій організації відповідного виду або зараховані до доходів бюджету. У разі ліквідації недержавного пенсійного фонду його активи підлягають розподілу відповідно до закону, що регулює питання недержавного пенсійного забезпечення», замість положення: «У разі ліквідації об'єднання кошти, що залишилися після задоволення вимог кредиторів, розподіляються між усіма власниками приміщень пропорційно сукупному розміру їх внесків та обов'язкових платежів на утримання і ремонт неподільного майна, відповідної частки загального майна, а також на інші спільні витрати у багатоквартирному будинку», що встановлено нормами ст. 28 Закону-1.

З приводу вимог інспектора ДПП та протиріччя норм Закону-1 та Закону-2 слід зазначити, що у розмові з інспектором необхідно посилатись:

1) З питання здачі в оренду допоміжних приміщень на норми Закону-1, де вказується, що

«Кошти об'єднання складаються з коштів, одержаних об'єднанням у результаті здачі в оренду допоміжних приміщень (ст. 21 Закону-1)», тобто у даному випадку законодавець має на увазі у Законі-1 не факт господарської діяльності зі здачі приміщення в оренду, а факт отримання коштів від здачі допоміжних приміщень для забезпечення статутної діяльності ОСББ від здачі майна в оренду.

Таким чином, при спрямуванні ОСББ коштів від здачі майна в оренду на статутну діяльність ОСББ повинно бути включено до переліку неприбуткових організацій, а при використанні коштів на нестатутну діяльність дані кошти оподатковуються як нестатутна діяльність. Тому при відмові ДПП включити ОСББ до переліку неприбуткових організацій дане рішення ДПП підлягає оскарженню в суді.

2) З питання долі активів ОСББ при його ліквідації також необхідно відстоювати норми Закону-1 шляхом звернення до суду.

Таким чином, викладені факти свідчать про те, що на шляху реєстрації та діяльності ОСББ виникне ряд проблем, які повинні бути усунуті законодавцем, який, на жаль, цього не зробив впродовж тривалого часу.

ЗАПРОШЕННЯ
ДО РОЗМОВИ

Дорогі друзі!

Наша з Вами газета робить перші кроки. Багато її недоліків можна довго пояснювати труднощами зростання, але на поверхні однаково залишається очевидне: без Вашої підтримки, без Ваших підказок, без Вашої прямої зацікавленості участі в інформаційному наповненні редакція ще дуже довго буде неспроможна зробити газету корисною та цікавою для тих, кому призначена споконвічно. Тобто для Вас, дорогі наші читачі й автори.

У цьому контексті Ваша підтримка має доленосне значення. Кому, як не Вам, «зсередики» відомі проблемні питання місцевого самоврядування й самоорганізації, ЖБК і ОСББ? І хто, як не Ви, може запропонувати дієві варіанти вирішення багатьох питань нашого складного буття? Ваш досвід і підходи до вирішення — ось головне, що може й повинно скласти основу невичерпного інтересу до газети керівників місцевих рад, ОСББ, ЖБК, ЖЕКів, інших органів самоврядування й самоорганізації населення.

Ми запрошуємо Вас влитися в дружнє співтовариство авторів газети, надсилати свої статті й поради, рекомендації й підказки. Повірте, Ваш досвід гідний того, щоб про нього знали по всій Україні, у кожному її районі, місті та селі. Багато хто із вдячністю застосує на практиці Ваші наробітки. В остаточному підсумку, якщо замість того, щоб нагромаджувати помилки, ми будемо працювати на результативний успіх, життя наше стане благополучніше, рух уперед стрімкіший, а народ заможний. Разом — ми сила, порізно — розчеплені пальці!

ЗВЕРТАЄМО ВАШУ УВАГУ

Газета розповсюджується за передплатою. Передплатні індекси видання дивіться в Інформаційному листі №1 Додатку до «Каталогу видань України» на 2010 рік.



Реєстраційне свідоцтво
КВ № 14839 — 3810Р от 26 01 2009 г.
Засновник: Політична Партія
«САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА»
e-mail: pp_sud@ukr.net
site: www.partya-sud.org.ua
Відповідальний за випуск: Віктор Гамолін
Літературний редактор: Олена Данильченко
Дизайн, верстка: В'ячеслав Фесенко

ПІШЬТЕ, ЗАХОДЬТЕ. Адреса редакції:
01004, г. Київ, бульвар Т. Шевченка, 46, оф. 5
ТЕЛЕФОНУЙТЕ:
8 044 360 11 27, 8 044 360 11 37
газета віддрукована ТОВ «Місто НВ»
м. Івано-Франківськ. Тел. 8 (0342) 55 94 93.
тираж 10 000 екз.

Листи читачів не повертаються, в листування з читачами редакція вступає на сторінках газети. Редакція залишає за собою право стилістичної правки листів, звернень, інших друкарських та письмених авторських матеріалів без виправлень значення змісту. Думка редакції може не співпадати з думкою авторів публікацій. Відповідальність за зміст, топографічних назв, хронологічної дати, вірогідність фактів і т.д. несуть автори статей.

Ви можете передплатити газету на 2010 рік.

Передплатні індекси:

49022 — укр. мова

49023 — рос. мова